

Prædiken til 2. søndag i advent

Matt. 25, 1-13

Adventstiden handler om at vente. Vi venter på julen. Vi venter på Vorherres fødsel, og vi venter på, at han kommer igen og gør verden ny.

Sådan har mennesker i årtusinder ventet på andre og bedre tider, ventet på en bedre verden, ventet på en ny tid, et nyt paradys, en guldalder, en forløsning, eller hvad man nu har kaldt den tid eller tilstand, der angiveligt skal komme og erstatte den gamle bulede verden med al dens nød og strid og det skævvredne liv med dets lidelse, angst og død.

I søndags handlede evangelieteksten netop om, at jøderne i århundreder forud for Jesu fødsel havde forudsagt, at der engang skulle der komme én fra Gud, en Messias, der skulle oprette et nyt rige, hvor den nød og elendighed og alle de sygdomme, som deres verden var så fuld af, ikke længere skulle være. Det havde deres gamle profeter fortalt dem igennem århundreder.

Vi hørte sidste søndag om, hvordan Jesus en dag stod i templet og læste op af disse gamle profetier og forudsigelser, hvorefter han lægger skriften til side og siger, at de nye tider allerede er i verden nu i og med ham selv.

Ifølge den kristne forståelse er den nye tid med andre ord allerede nu. Det nye er i verden, om end på en noget anden måde end folk havde forventet det. Det kom ind i verden med ham, der blev født julenat, Jesus Kristus. Han bliver også kaldt Guds ord, og det betyder, at han selv i og med sit liv udsiger Guds sandhed og mening.

At se på ham, høre på ham, tro på ham, det er at blive en del af det nye, og kun sådan vil det nye kunne erfares og blive en til del.

Menneskelivet fik så at sige andre betingelser med ham, men det er jo alligevel sådan, at selvom det nye er kommet ind i vor verden, så venter vi stadig. Det gør vi sådan rent rituelt hvert år til advent, og det gør vi helt konkret i livet. Vi venter, vi længes, og vi drømmer om noget andet og mere end tilstanden, vi befinder os i her og nu.

Sådan er det at leve et kristent liv. Det er altid et liv i venten og forventning. Det, der kom til verden med Vorherre, det er i verden nu, det er her allerede, og det kaster sit lys og giver liv; og samtidig lever vi jo fortsat i denne verden med al dens nød og splid. Vores verden er fuld af alt mulig andet end det, vi venter på og længes efter. Som kristen lever man med andre ord i en dobbelt-

hed af allerede og endnu ikke.

Guds ord *er* kommet til verden, det er her allerede, og gør det sig gældende, kaster sit lys, så vi kan se mere, se os selv og se andre, se os selv i øjnene, som dem vi er. Det giver os tilmed en mening med livet, nemlig den at vi skal elske vor næste, og at vi i øvrigt er medansvarlige for vores verden. Alt dette er her allerede.

Når vi så også lever i et ”endnu ikke”, så er det fordi, det ligger i den kristne horisont, at vi venter på den endelige forløsning. Vi venter på, at Gud bliver alt i alle, som det udtrykkes. Den store forløsning, der skal komme i hele sin fylde og gøre en ende på lidelse og død og gøre jorden ny. Vi venter med andre ord stadig.

Men skønt vi venter, skal det dog ikke gøre os passive i den forstand, at vi blot betragter livet nu som noget foreløbigt og uegentligt. Vi skal ikke hverken forsage eller foragte verden. Vi skal hverken gå i kloster eller ind i os selv. Livet i verden er vores sted, og næsten, medmennesket er vort ansvar her - og nu.

Vi skal, med Grundtvigs ord, leve med ”de dybe længsler velbekendt” og samtidig være lysvågne ”for alt skønt og stort heneden”.

Vi kan måske også udtrykke det på den måde, at når det drejer sig om den store forventning, vores venten på den store forløsning engang, når Gud bliver alt i alle, så er der ikke noget, der haster, men når det gælder verden og vor næstes nød og behov, så skal der ikke ventes, så skal der tværtimod handles.

Nå, nået så vidt er det jo nærliggende, at denne prædiken også forholder sig til da-

gens tekst, lignelsen om de ti brudepiger, vi hørte lige før.

Lad mig bare indrømme, at jeg allerhelst sprang den tekst helt over. Jeg har nemlig mere end svært ved at finde noget evangelium i den. Men lad os alligevel gå til biddet.

De ti brudepiger venter også. De venter på en brudgom, som de skal følge det sidste stykke vej til bryllupsfesten. Det var sådan en skik, man havde dengang i den del af verden, og denne skik bruger Jesus altså ifølge Mattæus til at fortælle os noget om, hvordan der skal ventes.

Brudepigerne går gommen i møde, men han lader vente på sig, og derfor slipper de fem af pigernes olie op. Historien om brudepigerne er som nævnt en lignelse, der angiveligt vil fortælle os noget andet og mere, end det historien umiddelbart handler om. Men jeg må indrømme, at jeg ikke for alvor kan finde mening i den. Det vil sige, det kan jeg godt. Jeg kan f.eks. læse den som en meget moraliserende historie om, at det gælder om at være forberedt (at have olie nok på lamperne) – sådan er den ofte blevet tolket i bestemte miljøer. Jeg kan også læse den som en historie om nogle smålige brudepiger, der ikke vil dele med nogle veninder, der har båret sig dumt ad, og jo, det kunne jeg da også godt vride en god pointe og mening ud af i retning af, at der er noget her i livet, vi ikke kan deles om, noget vi hver især er ansvarlige for: vores tro f.eks., vores personlige ansvar, vores omsorg for andre osv., og endelig kan jeg godt se, at den kan handle om at tage livet alvorligt og ikke dalre det væk i overfladiskhed, at den kan være et opgør med den ulidelige lethed, der har

resignation og væren sig selv nok som sine nærmeste slægtninge. Men hvordan *det* så alt sammen skal kunne gå hånd i hånd med lignelsens tilsyneladende morale, det kan jeg ikke helt se. Især når lignelsen slutter som den gør:

Det fortælles nemlig til sidst, at de fem angiveligt tåbelige brudepiger, der må gå til købmanden for at købe mere olie, at de bliver afvist hårdt og brutalt, da de endelig når frem til festen igen: Gå jeres vej, jeg kender jer ikke.

Hvem er den brudgom, der afviser pigerne på den måde? Umiddelbart ligger det måske lige for at tolke ham som Vorherre selv, hvilket man da også traditionelt har gjort, *men*, for det er der et stor *men* ved at gøre, for sådan kender vi ikke Vorherre: At han på den måde skulle slynge et ”Jeg kender jer ikke!” i hovederne på pigerne. Det er ikke den Vorherre, jeg kender.

Han, der omgikkes alle udskuddene, alle dem der ikke havde noget at byde på – alle dem de andre ringeagtede. Han, der netop var kendt for sin betingelsesløse kærlighed og barmhjertighed. Skulle han på den måde koldt afvise nogen, fordi de ikke var forudseende og ikke kendte deres besøgelsestid? Det tror jeg simpelthen ikke på.

Denne i mine ører rædsomme slutning kan bero på evangelisten Mattæus’ egen forståelse eller misforståelse af Jesu lignelse. Det er i hvert fald en mulighed, for vi skal huske, at de fire evangelier ikke er faldet fuldt færdige ned fra Himlen, men skrevet af fire mennesker, Mattæus, Markus, Lukas og Johannes ud fra hvad de hver især var blevet fortalt og med deres egen tro og lidenskab

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

som drivkraft. Derfor *kan* Mattæus godt være gået fejl af lignelsens pointe.

En anden – og bestemt også nærliggende - mulighed er, at det er mine manglende evner til at forstå lignelsen, det er galt med. Men det ændrer jo i hvert fald intet ved, at jeg som nævnt ikke kan finde lignelsens opbyggelige pointe og frelsende budskab.

Jeg føler mig så langt fra sikker på, at jeg hører til dem, der altid har olie nok på lampen, men jeg tror på, at jeg har en nådig Gud, for det vidner historierne i Det nye Testamente til overflod om. Det er jo den livslærdom, vi bl.a. kan hente i det kristne evangelium, at hvis alting stod og faldt med mig selv i forhold til Gud, så havde jeg så sandelig grund til at frygte for min salighed, men det er dog evangeliets dybeste sandhed og pointe, at det gør det ikke. Jesus Kristus gav sit liv for min skyld – og din med.

Derfor tør jeg også tro, at han vil lukke os ind, når du og jeg banker på.

Amen!

Erik Bredmose Simonsen

Alling og Tulstrup

Salmer:

74, 258, 733, 277, 439, 87 , 90